

ΚΟΥΡΚΟΥΣΟΥΡΙΔΕΣ.

Ἵπάρχουν ἄνθρωποι—καὶ πλείστοι ὅσοι ἐνταῦθα—οἷ-
τινες, ἂν καὶ μόλις σὲ γνωρίζωσι, πλησιάζοντες αὐτόκλη-
τοι μὲ ὕψος οἰκεῖον σοῦ λέγουν:

—Ἐμαθα καὶ ὠμίλησα ὑπὲρ σοῦ μάλιστα, ὅτι ἔχεις
κατὴν τὴν ὑπόθεσιν. . . . καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδέας, ὅτι πρέ-
πει νὰ τὸ κάμῃς. Εἶνε μάλιστα εὐδιάθετος, καὶ ὁ πολὺ
στενός μου φίλος κ. Ἵπουργός. . . . καὶ ἀκόμη ὁ ἐπίσης
φίλος μου κ. τάδε δυνάμενος νὰ ἐνεργήσῃ.

— Μετὰ ποίου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ ;

— Καλέ, φίλε μου, πόσον εἴσθε ἐπιλήσμων ! Δὲν ἐνθυ-
μεῖσθε, ὅτι πρὸ τριῶν ἐτῶν συνεταξιδεύσαμεν εἰς Χαλκίδα
καὶ ἐφάγαμεν δις μάλιστα ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ;

— Ἄ ! σεῖς εἴσθε, ἀπαντᾷς, ἐνῶ δὲν ἐνθυμεῖσαι τίποτε,
ὃ εὐχάριστος συνταξιδιώτης, σεῖς λοιπὸν, ὁ κύριος. . . καὶ
πῶς ὀνομάζεσθε ;

— Ἰωάννης Φλυαρίδης. Λοιπὸν νὰ τὸ κάμῃς, φίλε μου,
νὰ τὸ κάμῃς.

— Κύρ Γιάννη «ζουρλὸς παπᾶς σ' ἐβάπτισε.»

* *

Ἔτεροι τρίβοντες τὰς χεῖρας διακόπτουν τὴν ὁδὸν σου
καὶ μετὰ σπουδῆς σοῦ λέγουν.

— Σ' ἐζήτουν παντοῦ. Ἦκουσα ὅτι πρόκειται περὶ τού-
του. . . . καὶ εἶπον ὅτι πρέπει νὰ μείνωσιν ἡσυχοί, διότι
ἐγὼ θὰ σὲ ὁμιλήσω· τοὺς ἐβεβαίωσα μάλιστα ὅτι μὲ ἀκού-
εις. Λοιπὸν πρέπει νὰ τ' ἀποφασίσῃς, φίλε μου.

— Μὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ ;

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε ; Δὲν εἴμεθα ἐσπέραν τινὰ τοῦ λή-
ξαντος Αὐγούστου ἐν τῇ αὐτῇ διαιρέσει τῆς σιδηροδρομικῆς
ἀμαξοστοιχίας, μεταβαίνοντες εἰς τὸ Φάληρον καὶ μάλιστα
ἐκαθίσταμεν παραπλεύρως ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐλέγαμεν χίλια
δύω διὰ τὸν ἡθοποιὸν Φρειδερίκον, ὅταν ἔκαμε τὴν τούμπα ;

— Ἄ ! ἔχεις δίκαιον ! τὴν ἐνθυμοῦμαι· τότε ποῦ ἔ-
τρωγαν πολλοὶ ἐν τῷ ἐκεῖ ξενοδοχείῳ καὶ ἔτεροι ἔκαμναν
λουτρά. Καὶ πῶς καλεῖσθε, παρακαλῶ ;

— Νικόλαος Κουρκουσούρης. Λοιπὸν ἄκουσε καὶ τοὺς
φίλους.

— Κύρ Νικολῆ μου, πήγαινε ἔς τὸ διᾶβολο καὶ μὴ μοῦ
φορτώνεσαι.

Φαλέζ.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ

ΤΩ: ΜΑΡΙΩ:

Θυμᾶσαι ; . . . Μὲ παράπονο ἐσήκωσες τὸ χέρι
εἰς τὸ κλεισμένο σπῖτι της, εἰς τὰ παραθυρά της
καὶ μοῦπες : « —Τῆς χαρᾶς γιὰ μὲ βασίλεψε τᾶστέρι·
Ἡ Παναγία ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά της ! . . . »

Προχθὲς σὲ εἶδα γελαστό—Ποῦ τρέχεις ; « —Σὲ γυρεύω ! »
Αἶ τὴν αἰτία γιὰ νὰ βρῶ δὲν σπάνω τὸ κεφάλι.
Ξέρω πῶς εἶσαι χριστιανὸς φανατικός. . . Μαντεύω.
Ἡ Παναγία ἔγυρσε ἔς τὴν ἐκκλησιά της πάλι ! . . .

Ἀράχνη.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Κύπρος

Σαρίπολον !

Κράξατεν πετεινὸν κάμετεν θαύμαντα : ἤλθασιν τὰ
καράδια φέρασιν γράμματα· φέρασιν παλικάρια νίχης
ἄρματα : πήρασιν τὰ μουλάρια τὰ ἄλλα πράμμαν-
τα : πήρασιν τσαὶ κοπέλαις. — χαιρετίσματα.

Χαντζῆ Ἰωάννου.

Ἀπάντησις

Ἀθῆναι,

Κύριον Χαντζῆ Ἰωάννου

Μετὰ χαρᾶς ἀνεκφράστου ἔλαβον καὶ ἀνεκοίνωσα τὸ
τηλεγράφημα ὑμῶν τῇ ἡμετέρᾳ κυβερνήσει. Οἱ Κύ-
πριοι καὶ τὰ μουλάρια ἔσονται βαθέως κεχαραγμένα
ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Στείlate καὶ πρὸς ἐμὲ ἐν μου-
λάριον, ἐν ἔτι διὰ τὸ γαμβρόν μου Μιστριώτην, ἀμ-
φότερα ἡμερὰ καὶ ἡλικιωμένα· κοπέλλας οὐ βούλομαι,
ἔχω γὰρ ἀρκετάς.

Σαρίπολος.

Φολέγανδρος

Ἐλ. Κυβέρνησιν εἰς Ἀθήνας,

Ἵπάρχει ὄνος ἐνταῦθα πάσχων ἀπὸ ἀκάθεκτον φι-
λοπατρίαν· ἀπὸ πρωίας ὀγκανίζει μέχρις ἐσπέρας ἔχων
τὰ βλέμματά του ἐστραμμένα κάθυγρα πρὸς τὰς Ἀ-
θήνας : οὐκ ἔᾶ με καθεύδειν τὸ τῶν ἡμιόνων τρόπαιον·
στείlate παραλαβεῖν αὐτόν, καὶ κατατάξατε ἐθελον-
τὴν· διασαλπίσατε τὴν φιλοπατρίαν του ἀπανταχοῦ.

Σαραντῆς.

Σ' ΑΓΑΠΩ.

Θὰ τῆς ἰμιλήσω, λέγω, δὲν θὰ φοβηθῶ,
Ἄν μιὰ φορὰ σιμά της πάλιν εὐρεθῶ.
Φαντάζομαι τὰ λόγια ποῦ θὰ τῆς εἰπῶ,
Λόγια ποῦ σὲ μιὰ λέξι μπαίνουν «Σ' ἀγαπῶ.»

Τί ἔχασα μιὰ μέρα, ποῦ κοντὰ πολὺ
Ἄπερας' ἀπ' τὸ ὠραῖο τριανταφυλλί.
Νὰ μὴ τῆς ἰπῶ μιὰ λέξι... Ἀχ ! τί ἔχασα !
Τὸ μάθημά μου ἀπ' τὸ φόβο ἔχασα.

Μὰ τώρα πλέον, ὅχι, δὲν θὰ φοβηθῶ.
Ὅπου κοντὰ της πάλιν, ὅπου εὐρεθῶ,
Θὰ τὴν γλυκοκυττάζω καὶ θὰ τῆς εἰπῶ
Μὲ θάρρος σὲ μιὰ λέξι ὅλα : Σ' ἀγαπῶ !

Οὔτις.